

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 32 2018, nummers 810 – 837 dinsdag 28 augustus 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	6
Handhaving	8
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's.....	12
Planschade.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Woningwet.....	13
Waterwet.....	15
Ambtenarenrecht.....	16
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	17
Werkloosheid	18
Sociale zekerheid overig	19
Bestuursrecht overig	20
Belastingdienst-Toeslagen.....	20
Subsidie	22
Zondagswet	22
Vreemdelingenrecht.....	23
Asiel.....	23
Richtlijnen en verordeningen	24
Vreemdelingenbewaring	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 810

MK ABRS, 22-08-2018, 201700785/1/A2

minister van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat (de minister).

Tracéwet 22 lid 1, lid 3

Burgerlijk Wetboek (BW) 3:310 lid 1, 313, 326

BEVOEGDHEID. TRACÉWET. Nadeelcompensatie. Bevoegdheid Afdeling.

Verwijzing naar ABRS 08-08-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:2621](#). Afdeling in het vervolg in eerste en enige aanleg ook bevoegd t.a.v. beroepen betreffende schade als gevolg van feitelijke werkzaamheden die voortvloeien uit een Tracébesluit.

VERJARING. Algemene verjaringsregels neergelegd in titel 11 van boek 3 van het BW zijn van overeenkomstige toepassing op een aanspraak op nadeelcompensatie voor schade veroorzaakt door een Tracébesluit.

[...] [Afwijzing] verzoek van H.I.M. om nadeelcompensatie voor schade als gevolg van het Tracébesluit "Omlegging Zuid-Willemsvaart Maas-Den-Dungen" [...].

[...] Zoals de Afdeling heeft vastgesteld in haar uitspraak van 8 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2621](#) is de Tracéwet integraal opgenomen in bijlage 2 van de Awb, de bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak. Dit betekent dat de Afdeling in eerste en enige aanleg bevoegd is kennis te nemen van beroepen tegen besluiten over verzoeken om nadeelcompensatie op grond van artikel 22 van de Tracéwet. Voorgaande brengt met zich mee dat de Afdeling deze beroepen in het vervolg dan ook - anders dan voorheen - in eerste en enige aanleg zal behandelen en afdoen. Voor de voorliggende zaak betekent dit dat moet worden geoordeeld dat de rechtbank geen kennis had mogen nemen van het beroep van H.I.M. voor zover dat ziet op de schade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van het Tracébesluit.

De schade zoals H.I.M. stelt te hebben geleden als gevolg van feitelijke werkzaamheden ter uitvoering van een Tracébesluit, hangt in de regel zozeer samen met de schade die een Tracébesluit zelf meebrengt, dat het naar het oordeel van de Afdeling onwenselijk zou zijn een beroep zoals dat van H.I.M. op te splitsen en in eerste instantie door twee verschillende rechterlijke colleges te laten behandelen en beoordelen. De Afdeling acht zich dan ook in het vervolg in eerste en enige aanleg bevoegd om kennis te nemen van beroepen die niet alleen betrekking hebben op schade die een Tracébesluit zelf meebrengt, maar mede op schade als gevolg van feitelijke werkzaamheden die voortvloeien uit een Tracébesluit.

[...] Wat betreft de inkomensderving die het gevolg is van de blijvend verminderde zichtbaarheid overweegt de Afdeling als volgt. De Afdeling stelt vast dat in de Tracéwet geen bepalingen over verjaring zijn opgenomen. [...] Nu geen specifieke verjaringsregels gelden voor een aanspraak op nadeelcompensatie voor schade als gevolg van blijvend verminderde zichtbaarheid veroorzaakt door het Tracébesluit, zijn er naar het oordeel van de Afdeling twee mogelijkheden. Aangenomen zou kunnen worden dat voor een dergelijke aanspraak in het geheel geen verjaringsregels gelden. De Afdeling heeft

hiervoor in het verleden gekozen bij verzoeken om tegemoetkoming in planschade, onder het regime van de Wet op de Ruimtelijke Ordening, waarin geen verjaringsregeling was opgenomen [...] De Afdeling ziet nu evenwel aanleiding te oordelen dat de algemene verjaringsregels die zijn neergelegd in titel 11 van boek 3 van het BW van overeenkomstige toepassing zijn op een aanspraak op nadeelcompensatie voor schade veroorzaakt door een Tracébesluit. [...]

[...] De Afdeling hecht eraan ter verduidelijking nog het volgende op te merken. De Afdeling heeft eerder geoordeeld dat de verjaringstermijn begint zodra het schadeveroorzakende besluit onherroepelijk is geworden [...]. Uitgangspunt in de zaken waarin dit werd beslist, was echter dat de benadeelde op dat moment ook daadwerkelijk bekend was met de schade en de veroorzaker daarvan. De toepassing van artikel 3:310, eerste lid van het BW brengt mee dat de verjaringstermijn soms later zal gaan lopen. Opmerking verdient verder dat onderhandelingen de verjaringstermijn doorgaans niet stuiten [...]. Normaal gesproken zullen onderhandelingen immers plaatsvinden met de veroorzaker van de schade over de vergoeding daarvan en zal de schade dan bekend zijn. Volgens de verjaringsregels van titel 11 van boek 3 van het BW hebben onderhandelingen geen stuitende werking. In dit geval ligt het vorenstaande anders omdat de benadeelde niet heeft onderhandeld met de schadeveroorzakende partij, maar met een derde en de onderhandelingen ook niet zagen op het vergoeden van de schade die door de schadeveroorzakende partij is veroorzaakt, maar op het treffen van een maatregel die, als die zou zijn getroffen, tot gevolg zou hebben gehad dat deze schade niet zou zijn ingetreden, terwijl uitgangspunt bij die onderhandelingen was dat die maatregel getroffen zou moeten worden. Met het hiervoor overwogene is dan ook niet bedoeld terug te komen van de rechtspraak dat onderhandelingen de verjaringstermijn niet stuiten.

Uit het vorenstaande volgt dat H.I.M. haar verzoek om nadeelcompensatie zowel ten aanzien van de uitvoeringswerkzaamheden als ten gevolge van het Tracébesluit tijdig heeft ingediend. De minister had dit verzoek dan ook niet mogen afwijzen omdat de aanspraak van H.I.M. op nadeelcompensatie is verjaard. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2764](#)

JnB2018, 811

Vorzieningenrechter rechtbank Overijssel, 21-08-2018, AWB 18/1238

college van burgemeester en wethouders van Hengelo, verweerder.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Binnen het sociaal domein is een ontwikkeling waar te nemen in de vraag wanneer sprake is van een rechtstreeks belang. Verwijzing naar de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 7 december 2017, [ECLI:NL:RBNNE:2017:4755](#) en de conclusie die de CRvB heeft gevraagd aan de advocaat-generaal in twee hem voorgelegde zaken. In deze twee zaken betrof het situaties waarin een derde gevolgen ondervindt van niet tot hem gerichte besluiten. I.c. is daarvan ook sprake. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is verzoekster, gelet op het vorenstaande, aan te merken als belanghebbende.

[ECLI:NL:RBOVE:2018:3064](#)

Zie voor informatie en jurisprudentie over dit onderwerp het [nieuwsbericht](#) van de CRvB van 12 juli 2018.

JnB2018, 812

ABRS, 22-08-2018, 201706265/1/ A3

Belastingdienst.

Awb 1:2 lid 1, 6:7, 6:11, 6:24

BELANGHEBBENDE. De in artikel 8:1, in samenhang met de artikelen 6:7 en 6:11 van de Awb, neergelegde regeling met betrekking tot de beroepstermijn brengt met zich dat de identiteit van degene namens wie beroep wordt ingesteld, voor afloop van de hogerberoepstermijn kenbaar moet zijn. I.c. heeft [appellant] bedoeld namens [verzoeker] hoger beroep in te stellen en dat heeft hij abusievelijk niet vermeld. Dat [appellant] bij de rechtbank en voorafgaand aan de zitting bij de Afdeling een volmacht heeft overgelegd, neemt niet weg dat de identiteit van [verzoeker] voor de Afdeling niet kenbaar was voor afloop van de hogerberoepstermijn. Het hoger beroep is niet-ontvankelijk omdat [appellant] geen belanghebbende is bij het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RVS:2018:2778](#)

JnB2018, 813

MK ABRs, 22-08-2018, 201708252/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Awb

RELATIVITEITSVEREISTE. Artikel 8:69 van de Awb en artikel 6 van het EVRM nopen niet tot het beoordelen van elk afzonderlijk argument dat is vervat in een beroepsgrond. I.c. heeft de rechtbank alle beroepsgronden van [appellant] behandeld en er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat zij deze artikelen in zoverre heeft geschonden.

[ECLI:NL:RVS:2018:2770](#)

JnB2018, 814

Gerechtshof 's-Hertogenbosch (geheimhoudingskamer), 19-04-2018 (publ. 28-06-2018), 15/00889-GHK e.v.

inspecteur van de Belastingdienst.

Awb 8:29 lid 5, 8:42, 8:45 lid 1 en 2

BEROEPSPROCEDURE. Verzoek om geheimhouding dan wel beperkte kennisneming van pre-weegdocument (een formulier van de FIOD betreffende de inventarisatie van de haalbaarheid van strafrechtelijk onderzoek naar belanghebbende). De omstandigheid dat stukken door het Hof bij een bestuursorgaan zijn opgevraagd en dat het bestuursorgaan verplicht is deze te overleggen, brengt echter niet automatisch mee dat die stukken volledig (dat wil zeggen zonder dat daarin delen onleesbaar zijn gemaakt) ter kennis moeten

worden gebracht. Het bepaalde in artikel 8:45, tweede lid, van de Awb in samenhang met artikel 8:29 van de Awb biedt, indien daarvoor gewichtige redenen zijn, de mogelijkheid het overleggen van stukken te weigeren (*geheimhouding*) of het Hof mede te delen dat uitsluitend de hoofdkamer kennis zal mogen nemen van deze stukken (*bepaalde kennisneming*). In artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb is bepaald, dat de variant 'bepaalde kennisneming' alleen is toegestaan met toestemming van procespartijen. Verwijzing naar de uitspraak van het Hof 's-Hertogenbosch van 26 juni 2014 ([ECLI:NL:GHSHE:2014:1944](#)).

Een bestuursorgaan kan aan het uit het artikel 8:45 van de Awb in samenhang met artikel 8:42 van de Awb voortvloeiende recht van belanghebbende op kennisneming van een, door het Hof opgevraagd, stuk in ongeschoonde vorm geen afbreuk doen door stukken van het etiket 'intern' te voorzien. Verwijzing naar de uitspraak van het Hof 's-Hertogenbosch van 10 november 2017 ([ECLI:NL:GHSHE:2017:4838](#)).

[ECLI:NL:GHSHE:2018:1835](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2018, 815

MK ABRS, 22-08-2018, 201702520/1/A3

korpschef van politie.

Awb 8:4 lid 1 aanhef en onder f

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten IV lid 1 en 2

Wet politiegegevens 4 lid 6 (hierna: Wpg)

Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming 51

Wet bescherming persoonsgegevens 2 lid 2 aanhef en onder c, 49 (hierna: Wbp)

SCHADEVERGOEDING. Afwijzing verzoek om schadevergoeding.

Artikel 49 van de Wbp bevat geen zelfstandige grondslag voor schadevergoeding maar vormt slechts een aanvulling op de bepalingen over schadevergoeding die in Boek 6 van het BW zijn opgenomen.

Nu i.c. de beslissing op het verzoek om schadevergoeding niet is gebaseerd op een specifieke wettelijke grondslag voor schadevergoeding, is bij de beantwoording van de vraag of deze beslissing kan worden aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, van belang of is voldaan aan de vereisten van materiële en processuele connexiteit. Aan het vereiste van processuele connexiteit is i.c. niet voldaan omdat de verwerking van politiegegevens, in dit geval door het verstrekken van een rapportage aan de Belastingdienst, een feitelijke handeling is.

Besluit waarbij een verzoek om schadevergoeding is afgewezen. (...)

[appellant] stelt dat de korpschef onrechtmatig heeft gehandeld door een rapportage met hem betreffende persoonsgegevens aan de Belastingdienst te verstrekken. Hij wil dat de

korpschef hem daarvoor een schadevergoeding betaalt. De korpschef heeft het verzoek om schadevergoeding afgewezen. (...)

Ambtshalve ziet de Afdeling zich gesteld voor de vraag of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding van [appellant] een besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Op 1 juli 2013 is de Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten, voor zover betrekking hebbend op schadevergoeding, in werking getreden. Uit het in artikel IV, eerste en tweede lid, van die wet neergelegde overgangsrecht volgt dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, het recht zoals dat gold vóór inwerkingtreding van deze wet op dit geding van toepassing blijft.

Op 25 mei 2018 is de Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming in werking getreden. Ingevolge artikel 51 van deze wet is de Wbp toen ingetrokken. In dit geding dient evenwel nog te worden getoetst aan de bepalingen uit de Wbp zoals die luiden ten tijde van het besluit van 17 mei 2016.

[appellant] heeft de korpschef verzocht om schadevergoeding op grond van artikel 49 van de Wbp omdat de korpschef hem betreffende persoonsgegevens op onrechtmatige wijze heeft verwerkt door de verstrekking van een rapportage aan de Belastingdienst. In een ingebrekestelling heeft hij dit verzoek geduid als een verzoek om het nemen van een zuiver schadebesluit.

De Wbp is ingevolge artikel 2, tweede lid, aanhef en onder c, niet van toepassing op verwerking van persoonsgegevens ten behoeve van de uitvoering van de politietaak, bedoeld in de artikelen 3 en 4, eerste lid, van de Politiewet 2012. Op die verwerking is de Wpg van toepassing. Ingevolge artikel 4, zesde lid, van de Wpg is echter onder meer artikel 49 van de Wbp van overeenkomstige toepassing.

Een op een specifieke wettelijke regeling gebaseerde beslissing over schadevergoeding is in de regel een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Artikel 49 van de Wbp bevat echter geen zelfstandige grondslag voor schadevergoeding. Deze bepaling vormt slechts een aanvulling op de bepalingen over schadevergoeding die in Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek zijn opgenomen, waaronder artikel 162 over de verplichting tot schadevergoeding bij het plegen van een onrechtmatige daad. Dit volgt uit het slot van artikel 49, eerste lid, van de Wbp, waarin is bepaald dat de leden 2 tot en met 4 van toepassing zijn "onverminderd de aanspraken op grond van andere wettelijke regels".

Een aanwijzing is ook dat artikel 49 niets bepaalt over nadeel dat in vermogensschade bestaat. Dat slechts sprake is van een aanvulling op de bepalingen over schadevergoeding in Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek wordt bevestigd door de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 9 van de Wet persoonsregistraties (Kamerstukken II 1984/85, 19 095, nr. 3, blz. 39), uit welke bepaling grote delen zijn overgenomen in artikel 49 van de Wbp (vergelijk Kamerstukken II 1997/98, 25 892, nr. 3, blz. 176). In die geschiedenis staat: (...) In de toelichting op artikel 87 van het aangehaalde wetsontwerp (Kamerstukken II 1981/82, 17 207, blz. 92) staat: (...) In de toelichting staat verder dat de regeling in het tweede lid over nadeel dat niet in vermogensschade bestaat, overeenkomt met het bepaalde in artikel 6.1.9.11 (thans: artikel 106), eerste lid, onder b, van boek 6 van het Burgerlijk Wetboek.

Nu de beslissing van de korpschef op het verzoek van [appellant] niet is gebaseerd op een specifieke wettelijke grondslag voor schadevergoeding, is volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (zie onder meer de uitspraak van 6 mei 1997, [ECLI:NL:RVS:1997:AA6762](#)) bij de beantwoording van de vraag of een beslissing van een bestuursorgaan over schadevergoeding wegens gesteld onrechtmatig overheidshandelen kan worden aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, van belang of is voldaan aan de vereisten van de zogenoemde materiële en processuele connexiteit.

Aan het vereiste van materiële connexiteit is voldaan indien de beweerdelijk geleden schade is veroorzaakt binnen het kader van de uitoefening van een door het betrokken bestuursorgaan aan het publiekrecht ontleende bevoegdheid. Dat is in deze zaak het geval, nu de korpschef - daargelaten of hij dit rechtmatig heeft gedaan - de rapportage heeft verstrekt ter uitvoering van de politietaak.

Aan het vereiste van processuele connexiteit is voldaan indien ook tegen de schadeveroorzakende uitoefening van de publiekrechtelijke bevoegdheid zelf beroep open staat bij de bestuursrechter. Aan dit vereiste is in dit geval niet voldaan. De verwerking van politiegegevens, in dit geval door het verstrekken van een rapportage aan de Belastingdienst, is een feitelijke handeling. Die verwerking is daarom geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De verwerking is evenmin gelijkgesteld met een besluit. Tegen het verstrekken van de rapportage aan de Belastingdienst kon [appellant] dus niet opkomen bij de bestuursrechter. Hier doet niet aan af dat het op grond van artikel 28 van de Wpg mogelijk is om te verzoeken om verbetering, aanvulling, verwijdering of afscherming van politiegegevens. Een dergelijk verzoek is in deze zaak niet aan de orde. Nu niet is voldaan aan het vereiste van processuele connexiteit, is de beslissing van de korpschef op het verzoek van [appellant] geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De rechtbank is ten onrechte tot een ander oordeel gekomen. (...)

[ECLI:NL:RVS:2018:2751](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 816

MK ABRS, 22-08-2018, 201708485/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Wijdemeren.

Awb 5:1 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef e onder a en c (hierna: Wabo)

OVERTREDER. Dwangsombesluit vanwege overtreding van onder meer het verbod in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo.

Op grond van artikel 5:1, tweede lid, van de Awb kan de vennootschap alleen als overtreder worden aangemerkt als zij een overtreding heeft gepleegd of medegepleegd. Voor de vraag of de vennootschap overtreder is van de verboden in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo is niet

van belang of zij het in haar macht heeft de overtreding te beëindigen. Ook als zij dat in haar macht heeft, betekent dat immers nog niet dat zij de overtreding heeft gepleegd of medegepleegd. Pas nadat is vastgesteld dat de vennootschap overtreder is, komt de vraag aan de orde of zij het in haar macht heeft de overtreding te beëindigen, omdat haar alleen in dat geval een last onder dwangsom mag worden opgelegd.

[ECLI:NL:RVS:2018:2804](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 817

MK ABRS, 25-07-2018, 201800454/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1

Bomenverordening 2014 van de gemeente Amsterdam 3, 5

WABO. Omgevingsvergunning voor het kappen van bomen. ADM-terrein. Uit de Bomenverordening kan niet worden afgeleid dat in het kader van de afweging of de vergunning dient te worden geweigerd, uitsluitend de planologische situatie moet worden betrokken en niet ook de feitelijke situatie. Niet in geschil is dat het ADM-terrein feitelijk wordt bewoond en dat de bomen van belang zijn voor de leefbaarheid van de bewoners van het terrein. Het college heeft gelet hierop de belangen van de bewoners terecht bij de beoordeling van de aanvraag voor de kapvergunning betrokken.

[...] geweigerd omgevingsvergunning te verlenen voor het kappen van 2587 bomen ten behoeve van de inrichting van het terrein als haventerrein op [...] het ADM-terrein.

[...] De Afdeling volgt [...] [red: eigenares terrein] niet in haar standpunt dat het belang van de leefbaarheid van de bewoners van het ADM-terrein niet kan worden ingeroepen, nu het terrein als onleefbaar dient te worden gekwalificeerd en wonen op grond van het bestemmingsplan ter plaatse niet is toegestaan. In dit verband is van belang dat uit de Bomenverordening niet kan worden afgeleid dat in het kader van de afweging of de vergunning dient te worden geweigerd, uitsluitend de planologische situatie moet worden betrokken en niet ook de feitelijke situatie. De rechtbank heeft in dit verband terecht van belang geacht dat tussen partijen niet in geschil is dat het ADM-terrein feitelijk wordt bewoond en dat de bomen van belang zijn voor de leefbaarheid van de bewoners van het terrein. Het college heeft gelet hierop de belangen van de bewoners terecht bij de beoordeling van de aanvraag voor de kapvergunning betrokken.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank echter ten onrechte niet onderkend dat het college bij het vaststellen van het besluit [...] [op bezwaar] onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de belangen van [...] [red: eigenares terrein] bij het zo spoedig mogelijk bouwrijp en opleverklaar kunnen maken van het ADM-terrein na ontruiming

daarvan. In dit verband acht de Afdeling van belang dat het college zich thans op het standpunt stelt dat, na onderzoek betreffende flora en fauna, kapvergunning kan worden verleend onder de voorwaarde dat deze pas mag worden gebruikt als het terrein is ontruimd. De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling ten onrechte niet onderkend dat niet valt in te zien dat het college niet reeds ten tijde van het besluit [...] [op bezwaar] een kapvergunning heeft kunnen verlenen onder deze voorwaarde, temeer nu [bedrijf] op dat moment reeds een aanvraag voor een omgevingsvergunning voor de oprichting van een inrichting op het ADM-terrein had aangevraagd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2524](#)

JnB2018, 818

MK ABRS, 25-07-2018, 201706475/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.3 lid 1

Algemene Plaatselijke Verordening 2008

Regionale Havenverordening

HANDHAVING. Bestuursdwang. Illegale bewoning en gebruik van het ADM-terrein. Anders dan in 2016, kan thans in redelijkheid niet meer van handhaving worden afgezien. Bewoners en gebruikers hadden en hebben een zwaarwegend belang bij voortgezet gebruik, maar dat gebruik is onomstreden in strijd met het bestemmingsplan en er bestaat ook geen enkel zicht op legalisatie. Inmiddels hebben de eigenaren hun plannen tot exploitatie van het ADM-terrein conform het bestemmingsplan vergaand geconcretiseerd. Het college van gedeputeerde staten van Noord-Holland heeft omgevingsvergunning aan [bedrijf] verleend voor het oprichten en in werking hebben van een scheepswerf. In overeenstemming met wat het gerechtshof Amsterdam al voor de ontruimingstermijn in een civiele zaak heeft beslist, bepaalt de Afdeling dat de begunstigingstermijn voor de last tot bestuursdwang loopt tot en met 25 december 2018.

[ECLI:NL:RVS:2018:2525](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Bewoners moeten ADM-terrein uiterlijk op 25 december 2018 verlaten") uitgebracht.

JnB2018, 819

MK ABRS, 25-07-2018, 201709442/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

WABO. Omgevingsvergunning. De voorheen op het perceel aanwezige gebouwen (garageboxen en bedrijfsgebouwen) kunnen niet als hoofdgebouw volgens de planregels worden aangemerkt. Die gebouwen zijn niet noodzakelijk voor de verwezenlijking van de woonbestemming.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van veertien appartementen.

[...] Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is de Afdeling van oordeel dat ten tijde van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan geen hoofdgebouw op het bouwperceel aanwezig was zodat er geen sprake is van een bestaande afstand als bedoeld in artikel 11.2.2, aanhef en onder b, van de planregels. Een hoofdgebouw is volgens artikel 1.44 van de planregels een gebouw, of een gedeelte daarvan, dat noodzakelijk is voor de verwezenlijking van de geldende of toekomstige bestemming van een perceel en, indien meer gebouwen op het perceel aanwezig zijn, gelet op die bestemming het belangrijkste is. De garageboxen en bedrijfsgebouwen kunnen niet als een hoofdgebouw als hiervoor worden aangemerkt omdat ze niet noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de al dan niet toekomstige bestemming van het perceel. Op het perceel rust immers de bestemming "wonen" en voor de verwezenlijking daarvan zijn garageboxen en bedrijfsgebouwen niet nodig. Dat op de verbeelding van het bestemmingsplan ook nog de nadere aanduidingen "bedrijf" en "garageboxen" aan het perceel zijn toegekend, maakt dat niet anders. Met die nadere aanduidingen wordt weliswaar ook voorzien in bedrijfsbebouwing en garageboxen, maar dat maakt niet dat bedrijfsgebouwen en garageboxen noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van de woonbestemming van het perceel. Dat de rechtbank dit niet heeft onderkend leidt niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank omdat de rechtbank tot de juiste conclusie is gekomen, namelijk dat het bouwplan in strijd is met artikel 11.2.2, aanhef en onder b, van de planregels. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2492](#)

JnB2018, 820

MK ABRS, 22-08-2018, 201708329/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Aalsmeer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

WABO. Afwijzing aanvraag omgevingsvergunning terrasoverkapping. Sprake van een gebouw als bedoeld in het bestemmingsplan. Bij de beoordeling van de aanvraag is het college terecht uitgegaan van een overkapping met aan drie zijden uitgerolde rolschermen. De aangevraagde overkapping moet in volle omvang, dus met uitgerolde schermen aan drie zijden, worden beoordeeld. Dat slechts één scherm tegelijkertijd zal zijn uitgerold en alleen als dat scherm daadwerkelijk wordt gebruikt, leidt niet tot een ander oordeel, omdat die beperking niet in de aanvraag is opgenomen. Verwijzing naar ABRS 10-12-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4426](#). Indien de schermen zijn uitgerold, ontstaat een geheel met wanden omsloten ruimte.

[ECLI:NL:RVS:2018:2795](#)

JnB2018, 821

MK ABRS, 22-08-2018, 201708309/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Assen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Verzoek om handhaving vanwege geluidsoverlast trafostation. Een meettolerantie van 1 dB(A) kan in aanmerking worden genomen, teneinde

met voldoende zekerheid te kunnen vaststellen of zich een overtreding heeft voorgedaan van de in de omgevingsvergunning voorgeschreven geluidnormen. Verwijzing naar de uitspraak van 18 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX1884](#). Dit geldt ook voor bedrijven als hier aan de orde. Anders dan waarvan [appellant] uitgaat, kunnen zich voorts ook bij metingen die altijd volgens dezelfde procedure plaatsvinden onnauwkeurigheden voordoen. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het college een meettolerantie mocht hanteren. [ECLI:NL:RVS:2018:2794](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 22-08-2018, 201707319/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:2749](#));
- Rechtbank Gelderland, 15-08-2018 (publ. 17-08-2018), AWB 17/4636 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:3572](#));
- MK Rechtbank Overijssel, 10-08-2018 (publ. 14-08-2018), AWB 18/455 ([ECLI:NL:RBOVE:2018:2943](#));
- Rechtbank Den Haag, 06-08-2018 (publ. 20-08-2018), SGR 15/8859 e.v. ([ECLI:NL:RBDHA:2018:9290](#));
- Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 19-07-2018 (publ. 15-08-2018), ROE 18/903 e.v. ([ECLI:NL:RBLIM:2018:6948](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-07-2018 (publ. 07-08-2018), SHE 18/59 ([ECLI:NL:RBOBR:2018:3420](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 14-06-2018 (publ. 10-08-2018), SGR 17/6201 ([ECLI:NL:RBDHA:2018:7066](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- Rechtbank Gelderland, 08-06-2018 (publ. 02-08-2018), AWB 17/6170 ([ECLI:NL:RBGEL:2018:2535](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 822

MK ABRS, 22-08-2018, 201507725/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Zoeterwoude.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. Waarde perceel onder het oude bestemmingsplan. Residuele waardemethode. Dat de waarde van de tweede bouwkevel mogelijk ook via een andere taxatiemethode kan worden bepaald, betekent niet dat de residuele waardemethode onjuist is of in dit geval tot een

onredelijk resultaat heeft geleid.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om een tegemoetkoming in planschade [...].

[...] [appellant] is sinds 21 december 2000 eigenaar van het perceel [...]. Op het perceel staat een vrijstaande woning met garage. Hij heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 21 mei 2010 in werking getreden bestemmingsplan "Landelijk Gebied" (hierna: het nieuwe bestemmingsplan), op grond waarvan één woning op het perceel is toegestaan, terwijl voorheen volgens het bestemmingsplan "Landelijk Gebied 1992" (hierna: het oude bestemmingsplan) de realisering van twee woningen op het perceel was toegestaan.

[...] De StAB heeft voor het antwoord op de vraag of [appellant] ten gevolge van het vervallen van de tweede bouwkvavel planschade lijdt met juistheid de residuele waardemethode gehanteerd, omdat met deze methode objectief kan worden bepaald of de tweede bouwkvavel bijdroeg aan de marktwaarde van het perceel onder het regime van het oude bestemmingsplan. Dat de waarde van de tweede bouwkvavel mogelijk ook via een andere taxatiemethode kan worden bepaald, [...] betekent niet dat de residuele waardemethode, die de StAB heeft gehanteerd, onjuist is of in dit geval tot een onredelijk resultaat heeft geleid.

[...] Gelet op hetgeen hiervoor onder 9.1, tweede alinea, is overwogen, moet bij het bepalen van de waardevermindering van een perceel ten gevolge van een planologische verandering van de marktwaarde van dat perceel worden uitgegaan. De residuele waardemethode wordt gehanteerd om inzichtelijk en objectief te bepalen welke invloed de ontwikkeling van een onbenut bouwvlak op een perceel heeft op de marktwaarde van dat perceel, zodat kan worden bepaald of het vervallen van het onbenutte bouwvlak leidt tot waardevermindering van dat perceel. Dat bij de residuele waardemethode wordt uitgegaan van professionele herontwikkeling van het perceel met de daarmee gemoeide kosten en niet van herontwikkeling in eigen beheer, zoals [appellant] voorstaat, heeft als reden dat bij herontwikkeling in eigen beheer de kosten en baten van de herontwikkeling doorgaans onvoldoende inzichtelijk zijn om de marktwaarde van het opnieuw ontwikkelde perceel objectief te kunnen bepalen. [...]

[...] Uit het voorgaande volgt dat benutting van de tweede bouwkvavel op het perceel leidt tot een lagere waarde van het perceel dan de waarde van het perceel in de bestaande toestand. In het StAB-verslag is daarom met juistheid geconcludeerd dat [appellant] door het vervallen van de tweede bouwkvavel geen planologisch nadeel lijdt.

[ECLI:NL:RVS:2018:2798](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Woningwet

JnB2018, 823

MK ABRS, 22-08-2018, 201705936/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Centrum.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:4, 5:46

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2
Woningwet 1a, 1b, 17, 92
Bouwbesluit 2012 1.1, 6.19, 6.20, 6.22, 6.23
Wetboek van Strafrecht 1, 23 lid 4
Bouwverordening Amsterdam 2013 4.1

WONINGWET. HANDHAVING. Overtreding artikel 1b van de Woningwet. Omdat sprake is van een logiesgebouw als bedoeld in het Bouwbesluit zijn de brandveiligheidsvoorschriften uit het Bouwbesluit aan de orde. Dat sprake zou zijn van een bed and breakfast als bedoeld in de Bouwverordening Amsterdam 2013 is in dit kader niet van belang.

Artikel 23, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht is sinds 1 januari 2016 gewijzigd waardoor een ander bedrag geldt. Het algemeen bestuur heeft ten onrechte het bedrag toegepast dat is vermeld in het artikel zoals dat luidde ten tijde van het opleggen van de boete.

[...] [Lastgeving] om het gebruik van de winkel [...] als logiesgebouw/hotel met onmiddellijke ingang te staken en gestaakt te houden. [...].

Bij besluit van [...] heeft het algemeen bestuur aan [appellant] een bestuurlijke boete opgelegd [...].

[...] Aan de last en de opgelegde boete is de overtreding van artikel 1b van de Woningwet ten grondslag gelegd. Gelet op dat artikel gelezen in verbinding met afdeling 6.5 van het Bouwbesluit is voor de vraag of het algemeen bestuur tot handhaving en het opleggen van een boete bevoegd was, ten eerste van belang of hier sprake is van een logiesgebouw als bedoeld in het Bouwbesluit. Slechts dan zijn de brandveiligheidsvoorschriften waarmee volgens het algemeen bestuur in strijd wordt gehandeld, aan de orde.

[...] Gelet op de bevindingen zoals weergegeven onder overweging 3.2 en de eigen verklaringen van [appellant], staat vast dat er meer dan één logiesverblijven zijn die een gezamenlijke verkeersroute hebben zodat wordt voldaan aan de omschrijving van een logiesgebouw als bedoeld in het Bouwbesluit. Nu het hier een logiesgebouw betreft diende er op grond van de brandveiligheidsvoorschriften zoals vermeld in artikel 6.19 van het Bouwbesluit en verder onder andere een werkende gecertificeerde brandmeldinstallatie aanwezig te zijn, hetgeen niet het geval was. Het algemeen bestuur was derhalve bevoegd om wegens overtreding van de artikelen 1b van de Woningwet gelezen in verbinding met onder andere artikel 6.20 van het Bouwbesluit handhavend op te treden. Dat er sprake zou zijn van een bed and breakfast als bedoeld in de Bouwverordening Amsterdam 2013 (hierna: de Bouwverordening) is in dit kader niet van belang omdat het in onderwerpelijk geval gaat om een logiesgebouw als bedoeld in het Bouwbesluit. De Afdeling verwijst in dit verband naar haar uitspraak van 11 juli 2018 [ECLI:NL:RVS:2018:2296](#). [...]

[...] Gelet op het voorgaande is het opleggen van de maximale boete in dit geval niet onevenredig.

[...] De Afdeling ziet echter toch aanleiding het besluit te vernietigen. De bestuurlijke boete is ingevolge artikel 92a, derde lid, van de Woningwet ten hoogste het bedrag dat is vastgesteld voor de vierde categorie, bedoeld in artikel 23, vierde lid, van het Wetboek

van Strafrecht. Het besluit dateert uit 2016, maar de overtredingen die daaraan ten grondslag zijn gelegd hebben in 2015 plaatsgevonden. Zoals [appellant] terecht aanvoert, is het artikel sinds 1 januari 2016 gewijzigd waardoor een ander bedrag geldt. In 2015 was het bedrag volgens het voormelde artikellid € 20.250,00 en is het in 2016 verhoogd naar € 20.500,00. Het algemeen bestuur heeft het bedrag toegepast dat is vermeld in het artikel zoals dat luidde ten tijde van het opleggen van de boete. De rechtbank heeft het algemeen bestuur daar ten onrechte in gevolgd. Bij wijzigingen in de wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan, zoals hier aan de orde, dient de voor de betrokkene gunstigste bepalingen te worden toegepast. Dit volgt uit artikel 5:46, vierde lid, van de Awb gelezen in verbinding met artikel 1, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht. Dit betekent dat in dit geval het voor 2015 vastgesteld bedrag van € 20.250,00 heeft te gelden. Het algemeen bestuur heeft door een hoger bedrag op te leggen in strijd met artikel 5:46, eerste lid, van de Awb gehandeld. De Afdeling zal gelet op het voorgaande de boete vaststellen op € 20.250,00. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2793](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2018, 824

MK Rechtbank Noord-Holland, 30-07-2018 (publ. 03-08-2018), HAA 17/2945

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Waterwet 6.4, 6.5, 6.21

Besluit omgevingsrecht 2.22b

Waterbesluit 6.11h lid 1

WATERWET. Watervergunning voor onttrekken en in de bodem terugbrengen van grondwater. Het beginsel "wie het eerst komt, het eerst pompt" heeft betrekking op geïnstalleerde systemen. Dat volgt uit de tekst van artikel 6.11h van het Waterbesluit, waarin gesproken wordt van "een eerder geïnstalleerd bodemenergiesysteem". Dit beginsel brengt niet met zich dat verweerder ter voorkoming van negatieve interferentie al bij ontvangst van een vergunningaanvraag rekening moet houden met een eerdere aanvraag in die zin dat aanvragen in de volgorde van binnenkomst moeten worden afgehandeld en dat een tweede aanvraag niet tot vergunningverlening zou mogen leiden indien een eerdere aanvraag kan worden ingewilligd. Verlening van meer vergunningen voor dezelfde locatie is mogelijk. Negatieve interferentie van bodemenergiesystemen kan worden voorkomen met de op grond van artikel 6.11h, eerste lid, van het Waterbesluit verplichte vergunningvoorschriften.

Besluit waarbij aan derde-partij een watervergunning is verleend als bedoeld in artikel 6.4 van de Waterwet voor het onttrekken en in de bodem terugbrengen van grondwater en voor het aanbrengen van bronnen met filters tot in het derde watervoerende pakket als bedoeld in artikel 6.5 van de Waterwet en de keur van Rijnland. (...)

Eiseres betoogt dat voor (nagenoeg) dezelfde activiteit op dezelfde locatie niet tweemaal een vergunning kan worden verleend. Uitgangspunt van de Waterwet is immers dat "wie het eerst komt, het eerst pompt". Dit volgt uit de Nota van toelichting bij het Besluit bodemenergiesystemen. (...)

Op grond van artikel 6.4 van de Waterwet is het verboden zonder daartoe strekkende vergunning van verweerder grondwater te onttrekken of water te infiltreren ten behoeve van een bodemenergiesysteem. Artikel 2.2b, tweede lid, van het Besluit omgevingsrecht voorziet in de mogelijkheid om bij provinciale verordening interferentiegebieden aan te wijzen waarbinnen beleid kan worden gevoerd ter bevordering van een doelmatig gebruik van bodemenergie. In de Nota van toelichting bij het Besluit van 25 maart 2013, waarbij dit artikel in het Besluit omgevingsrecht is gevoegd (Staatsblad 2013, 112, pagina 28), is het voorkomen van negatieve interferentie genoemd als belangrijk aandachtspunt bij het opstellen van beleid, naast het doorbreken van het beginsel "wie het eerst komt, het eerst pompt". Ter zitting is komen vast te staan dat verweerder geen beleidsregels heeft opgesteld.

5.2. De rechtbank is van oordeel dat het beginsel "wie het eerst komt, het eerst pompt" betrekking heeft op geïnstalleerde systemen. Dat volgt uit de tekst van artikel 6.11h van het Waterbesluit, waarin gesproken wordt van "een eerder geïnstalleerd bodemenergiesysteem". Anders dan eiseres betoogt, brengt dit beginsel niet met zich dat verweerder ter voorkoming van negatieve interferentie al bij ontvangst van een vergunningaanvraag rekening moet houden met een eerdere aanvraag in die zin dat aanvragen in de volgorde van binnenkomst moeten worden afgehandeld en dat een tweede aanvraag niet tot vergunningverlening zou mogen leiden indien een eerdere aanvraag kan worden ingewilligd. Verlening van meer vergunningen voor dezelfde locatie is mogelijk. Negatieve interferentie van bodemenergiesystemen kan worden voorkomen met de op grond van artikel 6.11h, eerste lid, van het Waterbesluit verplichte vergunningvoorschriften.

Nu uit 5.2 volgt dat meer vergunningen voor dezelfde locatie kunnen worden verleend, is de rechtbank van oordeel dat eiseres geen procesbelang heeft bij het door haar ingestelde beroep tegen de aan derde-partij verleende vergunning. (...)

[ECLI:NL:RBNHO:2018:6586](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter rechtbank Midden-Nederland, 24-07-2018 (publ. 30-07-2018), UTR 18/2454 ([ECLI:NL:RBMNE:2018:3545](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 825

MK CRvB, 26-07-2018 (publ. 17-08-2018), 17/427 AW-PV

Raad van bestuur van het Uvw.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 77 lid 1 aanhef en onder j

Besluit bovenwettelijk werkloosheidsuitkering politie (Bbwp) 1 lid 1, aanhef en onder b **AMBTENARENRECHT. BOVENWETTELIJKE UITKERING.** Uit artikel 1, eerste lid, sub b, en artikel 2 van het Bbwp blijkt duidelijk dat iemand alleen betrokkene is in de zin van het Bbwp als hij – kort gezegd – een politieambtenaar is en is ontslagen op een van de met name genoemde gronden. Daartoe behoort niet een disciplinair ontslag op grond van artikel 77, eerste lid, aanhef en onder j, van het Barp. Zie ook uitspraak van de Raad van 14 november 2007, [ECLI:NL:CRVB:2007:BB9309](#), waarbij een politieambtenaar die ontslag kreeg op eigen verzoek op dezelfde grond geen bovenwettelijke uitkering ontving. De stelling van appellant dat de bovenwettelijke uitkering altijd de uitkering op grond van de Werkloosheidswet volgt of zou moeten volgen en dat wanneer geen sprake is van verwijtbare werkloosheid hij ook aanspraak heeft op bovenwettelijke uitkering gaat niet op. De uitspraak van de Raad waarnaar appellant verwijst van 10 oktober 2007, [ECLI:NL:CRVB:2007:BB9707](#), heeft betrekking op een uitkering op grond van het Besluit bovenwettelijke werkloosheidsregeling voor onderwijspersoneel primair en voorgezet onderwijs en educatie en beroepsonderwijs (Bbwo). Die regeling hanteert een ander begrip 'betrokkene' (artikel 1, aanhef en onder b, van het Bbwo) dan het Bbwp. In het Bbwo speelt – anders dan in het Bbwp – de ontslaggrond geen rol bij de vraag of iemand betrokkene is in de zin van de regeling. Daarom slaagt het standpunt van appellant niet.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2553](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 826

MK CRvB, 25-07-2018 (publ. 17-08-2018), 16/2389 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA

Wet uniformering loonbegrip (WUL)

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen 16 lid 1

DAGLOON. PRIVÉ-GEBRUIK AUTO VAN DE ZAAK. FISCALE BIJTELLING. Het is juist dat aan de dagloonregelingen het beginsel ten grondslag ligt dat het dagloon een redelijke afspiegeling moet vormen van de welvaart in de periode voorafgaand aan de verzekerde gebeurtenis. Het Dagloonbesluit, dat daarvan een uitwerking is, biedt echter geen mogelijkheid om in geval van een onevenredige uitwerking van de gestelde regels af te wijken, waarbij in het midden wordt gelaten of in het onderhavige geval daarvan sprake is. Het is aan de besluitgever om eventuele ongewenste effecten van de in het Dagloonbesluit neergelegde dagloonsystematiek teniet te doen.

Vanwege de expliciete uitzondering kan het genot van het privégebruik van de auto evenmin als loon in natura worden meegenomen in de berekening van het dagloon. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2544](https://ecli.nl:NL:CRVB:2018:2544)

JnB2018, 827

MK CRvB, 22-08-2018, 15/7326 WIA

Raad van bestuur van het Uww.

Wet WIA 4, 47

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DUURZAAMHEID. De algemene, op de ervaring als behandelaar, gebaseerde uitlating van de klinisch psycholoog is geen voldoende concrete en toereikende onderbouwing van de inschatting van het Uww dat er een meer dan geringe kans was op herstel van ex-werkneemster na een behandeling van meer dan een jaar. De ex-werkneemster is ten onrechte niet in aanmerking gebracht voor een IVA-uitkering als bedoeld in artikel 47 van de Wet WIA.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2598](https://ecli.nl:NL:CRVB:2018:2598)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 828

MK CRvB, 15-08-2018 (publ. 21-08-2018), 17/2807 WW

Raad van bestuur van het Uww.

WW 8 lid 6

Regeling vrijwilligerswerk in de WW (Regeling) 2 lid 1 onder c

WERKLOOSHEID. WEIGERING TOESTEMMING OM MET BEHOUD VAN WW-UITKERING VRIJWILLIGERSWERK TE VERRICHTEN BIJ DE FNV. Niet in geschil is dat de FNV niet over een ANBI-, SBBI- of steunstichting SBBI-status beschikt. In geschil is of het Uww op grond van het ontbreken van die status gehouden was om toestemming te weigeren voor het verrichten van vrijwilligerswerk bij de FNV, met behoud van uitkering, of dat deze bepaling het Uww (enige) beoordelingsvrijheid geeft. Uit zowel de tekst als de toelichting van de Regeling blijkt dat de minister beoogd heeft de verruiming van de mogelijkheid om met behoud van WW-uitkering vrijwilligerswerk te verrichten, te beperken tot vrijwilligerswerk dat plaats vindt bij een ANBI, SBBI of steunstichting SBBI. Dat dezelfde minister op een eerder moment in genoemde brief van 1 oktober 2014 aan de Tweede Kamer nog een ruimere definitie gaf waarbij hij ook andere organisaties dan instellingen met een ANBI- of SBBI-status noemde, maakt dit niet anders. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2566](https://ecli.nl:NL:CRVB:2018:2566)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 829

MK CRvB, 22-08-2018, 17/1852 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Noordenveld.

WMO 2015 2.3.1, 2.3.5 lid 3

Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Noordenveld 2015 (Verordening) 3 lid 2 aanhef en onder b

Uitvoeringsregels maatschappelijke ondersteuning 2015 2.1

WMO 2015. AFWIJZING WOONVOORZIENING. De door het college gegeven uitleg van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Verordening is in strijd met de Wmo 2015. De Wmo 2015 biedt, evenals de Wmo deed, ruimte om van burgers te eisen dat zij bij het doen van een aanschaf of bij een verhuizing rekening houden met de al aanwezige beperkingen en de redelijkerwijs te verwachten ontwikkeling hiervan. De Wmo 2015 biedt echter evenmin als de Wmo ruimte om van de burger te eisen dat hij preventief maatregelen treft en investeringen doet die tot doel hebben te voorkomen dat toekomstige onzekere gebeurtenissen in zijn gezondheidstoestand als gevolg van het ouder worden leiden tot een beroep op deze wet.

Afwijzing woonvoorziening in de vorm van een traplift.

Het college heeft aan het bestreden besluit, onder verwijzing naar artikel 3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Verordening, kort samengevat ten grondslag gelegd dat het voor appellante voorzienbaar was dat zij problemen zou krijgen bij het gebruik van haar woning en dat zij ten onrechte niet zelf maatregelen heeft genomen om de hulpvraag te voorkomen.

Raad: (...) De door het college aan het besluit ten grondslag gelegde motivering, zoals nader toegelicht ter zitting, komt erop neer dat ouderen die met het ouder worden samenhangende gebreken krijgen vrijwel nimmer aanspraak zullen kunnen maken op een maatwerkvoorziening, omdat deze gebreken voorzienbaar zijn en op deze gebreken had kunnen en moeten worden geanticipeerd. Nog daargelaten dat het voor een burger niet mogelijk is te voorzien of, en zo ja wanneer, met welke beperkingen hij in de toekomst te maken zal krijgen en dat het voor de burger evenmin is in te schatten welke voorzieningen preventief moeten worden getroffen, strookt deze uitleg niet met de onder de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) tot stand gekomen rechtspraak van de Raad. In deze rechtspraak is onder meer geoordeeld dat de wetgever onder de Wmo een generieke uitsluiting van personen niet heeft beoogd (zie onder meer de uitspraken van 15 december 2010, [ECLI:NL:CRVB:2010:BO8856](#) en 9 mei 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BW6548](#)). De tekst van de Wmo 2015 en de geschiedenis van de totstandkoming van deze wet bevatten geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de wetgever op dit punt heeft willen breken met de situatie zoals deze was onder de Wmo. De tekst en de wetgeschiedenis van de Wmo 2015 bevatten evenmin aanknopingspunten dat is beoogd dat de in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015

genoemde eigen kracht van de burger zover gaat dat de burger dient te anticiperen op alle mogelijke gebreken die met het ouder worden samen kunnen hangen. Voor een dergelijke vergaande verplichting zou een expliciete wettelijke grondslag noodzakelijk zijn. De Wmo 2015 bevat deze grondslag niet. Uit de wetsgeschiedenis volgt eerder dat de wetgever heeft willen aansluiten bij de onder de Wmo gevormde rechtspraak, die er – kort samengevat – op neer komt dat voorzieningen kunnen worden geweigerd indien een burger tot een aanschaf of een verhuizing overgaat zonder rekening te houden met zijn beperkingen en de te verwachten ontwikkelingen daarvan. De gevolgen van een dergelijke handelwijze kunnen niet worden afgewenteld op de overheid (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 15 mei 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:CA0186](#) en van 28 oktober 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:3881](#)). In de memorie van toelichting bij de Wmo 2015 (Kamerstukken II, 2013/14, 33 841, nr. 3, p. 148) staat hierover dat het college geen maatwerkvoorziening behoeft te verstrekken “als de aanvrager zijn hulpvraag redelijkerwijs van te voren had kunnen voorzien en met zijn beslissing had kunnen voorkomen, bijvoorbeeld: indien iemand is aangewezen op een rolstoel en een huis koopt waarin veel dure aanpassingen moeten worden aangebracht, had het in de rede gelegen dat de aanvrager in een al aangepast huis zou zijn gaan wonen.”

De uitleg die het college geeft aan artikel 3, tweede lid, van de Verordening is ten slotte ook niet in overeenstemming met de aan de Wmo 2015 ten grondslag liggende gedachte dat de burger zo lang mogelijk in zijn eigen omgeving moet kunnen blijven (Kamerstukken II, 2013/14, 33 841, nr. 3, pp. 1 en 10).

Het voorgaande betekent dat de door het college gegeven uitleg van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Verordening, (...), in strijd is met de Wmo 2015. De Wmo 2015 biedt, evenals de Wmo deed, ruimte om van burgers te eisen dat zij bij het doen van een aanschaf of bij een verhuizing rekening houden met de al aanwezige beperkingen en de redelijkerwijs te verwachten ontwikkeling hiervan. De Wmo 2015 biedt echter evenmin als de Wmo ruimte om van de burger te eisen dat hij preventief maatregelen treft en investeringen doet die tot doel hebben te voorkomen dat toekomstige onzekere gebeurtenissen in zijn gezondheidstoestand als gevolg van het ouder worden leiden tot een beroep op deze wet. De op deze uitleg gebaseerde overwegingen in het bestreden besluit zijn daarom ondeugdelijk.

[ECLI:NL:CRVB:2018:2603](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 830

MK ABRS, 22-08-2018, 201705266/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen, appellant.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 2 aanhef en e, lid 3, lid 4
BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Beleid Belastingdienst dat in een situatie waarin drie meerderjarigen ingeschreven staan op hetzelfde adres in de BRP geen toeslagpartner wordt aangewezen acht de Afdeling niet onredelijk.

[...] voorschotten zorgtoeslag en kindgebonden budget voor het jaar 2016 herzien en vastgesteld op nihil.

[...] Uit artikel 3, vierde lid, van de Awir volgt dat er weliswaar tegelijkertijd meer potentiële toeslagpartners kunnen zijn, maar dat een belanghebbende op enig moment slechts één toeslagpartner kan hebben. In overeenstemming hiermee voert de Belastingdienst/Toeslagen het beleid dat in een situatie waarin drie meerderjarigen ingeschreven staan op hetzelfde adres in de BRP geen toeslagpartner wordt aangewezen. De dienst legt daaraan ten grondslag dat artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir slechts van toepassing is op de situatie waarin twee meerderjarigen in de BRP op hetzelfde adres staan ingeschreven. Ook de geautomatiseerde processen bij de dienst kunnen in het geval sprake is van drie meerderjarigen die op hetzelfde adres in de BRP ingeschreven staan niet vaststellen wie onder "beiden" in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir moet worden verstaan. De Afdeling acht het door de dienst gevoerde beleid niet onredelijk. Daartoe acht de Afdeling van belang dat het door de dienst gevoerde beleid verenigbaar is met de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 3 van de Awir. Uit deze totstandkomingsgeschiedenis volgt dat de wetgever met onderdeel e van het tweede lid van dit artikel heeft beoogd om zogenoemde samengestelde gezinnen, waarvan de ouders tot dan toe niet als partners werden beschouwd, en traditionele gezinnen, waarvan de ouders wel als partners werden beschouwd, voor de toeslagen in een gelijke situatie te brengen. De wetgever heeft hiermee beoogd te voorkomen dat samengestelde gezinnen een voordeel kunnen genieten ten opzichte van traditionele gezinnen, zo vermeldt de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 2011-2012, 33 004, nr. 3, p. 2-3, 32-33 en 78-79). Artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir is derhalve geschreven voor situaties waarin twee meerderjarigen op hetzelfde adres in de BRP ingeschreven staan. Ook acht de Afdeling van belang dat uit artikel 3, vierde lid, van de Awir weliswaar volgt dat er tegelijkertijd meerdere potentiële toeslagpartners kunnen zijn, maar dat een belanghebbende op enig moment slechts één toeslagpartner kan hebben.

Aangezien de zus van [wederpartij] op 23 augustus 2016 meerderjarig is geworden, is er vanaf die datum een situatie ontstaan waarin drie meerderjarigen op hetzelfde adres in de BRP ingeschreven staan. Volgens de Belastingdienst/Toeslagen kan er vanaf 23 augustus 2016 geen toeslagpartner aan [wederpartij] worden toegekend op grond van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir. Omdat de moeder van [wederpartij] in de periode voorafgaand aan 23 augustus 2016 echter als enige toeslagpartner op grond van artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Awir was aan te merken, geldt dit op grond van het derde lid van die bepaling voor het hele jaar. Artikel 3, derde lid, van de Awir mist toepassing met betrekking tot de zus van

[wederpartij] omdat er gelet op het vorenstaande op geen enkel moment in 2016 sprake is geweest van een toeslagpartnerschap tussen [wederpartij] en haar zus. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:2771](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2018, 831

MK ABRS, 22-08-2018, 201709756/1/A2

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland.

Uitvoeringsregeling natuur- en landschapsbeheer Noord-Holland 2016-2021 (de SVNL 2016-2021) 1.3

SUBSIDIE. Belanghebbende. [appellant] heeft tegen het Natuurbeheerplan 2017 beroep ingesteld wegens het daarin opgenomen voornemen van het college om in het Natuurbeheerplan 2022 percelen met een agrarisch beheertype die binnen het Natuurnetwerk Nederland zijn gesitueerd niet meer voor een subsidie natuur- en landschapsbeheer in aanmerking te laten komen en omdat op grond van dit plan zijn percelen die buiten het Natuurnetwerk Nederland liggen en waarop hij botanisch beheer uitvoert niet langer voor subsidie natuur- en landschapsbeheer in aanmerking komen. [appellant] pacht gronden die zijn gelegen in het gebied waarop het Natuurbeheerplan 2017 betrekking heeft, te weten het grondgebied van de provincie Noord-Holland. Deze omstandigheid is, los van hetgeen hij zelf als zijn belang aanvoert, reeds voldoende om [appellant] aan te merken als belanghebbende bij het besluit tot vaststelling van het Natuurbeheerplan 2017.

[ECLI:NL:RVS:2018:2808](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Zondagswet

JnB2018, 832

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 23-08-2018, HAA 18/3305 & 18/3423

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Alkmaar.

burgemeester van de gemeente Alkmaar.

Zondagswet 2, 3, 4, 6

Algemene Plaatselijke Verordening (APV)

ZONDAGSWET. Muziekevenement niet in strijd met Zondagswet. Ontheffing artikel 3 lid 3 Zondagswet kon worden verleend. De burgemeester heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een beperkt aantal verstoringen van de zondagsrust per jaar acceptabel is. Ook geen strijd met de artikelen 2, 4 en 6 van de Zondagswet. Deze artikelen bevatten

verbodsbepalingen waarvan geen ontheffing kan worden verleend. Die verbodsbepalingen blijven dus onverkort van toepassing, ook tijdens het evenement. Dat op voorhand duidelijk is dat die verbodsbepalingen zullen worden overtreden door het evenement, is niet aannemelijk. Dat er gedurende het evenement plotseling - al dan niet individuele - behoefte kan bestaan aan godsdienstuitoefening betreft een toekomstige en onzekere gebeurtenis waarmee verweerdere bij de besluitvorming geen rekening hoeven te houden.
[ECLI:NL:RBNHO:2018:7331](https://ecli.nl/RBNHO:2018:7331)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 833

MK ABRS, 21-08-2018, 201803118/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 22 lid 2 b, 35 lid 1 a

Vluchtelingenverdrag 1(F)

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning. 1(F) Vluchtelingenverdrag.

Unierechtelijke openbare-ordebegrip is niet van toepassing op de zaak van de vreemdeling waardoor het arrest K. en H.F. relevantie mist.

De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het Unierechtelijke openbare-ordebegrip niet van toepassing is op de zaak van de vreemdeling, en dat het door de vreemdeling ter zitting aangehaalde arrest K. en H.F. [HvJEU, 2 mei 2018, [ECLI:EU:C:2018:296](https://ecli.eu:C:2018:296)] in zijn zaak daarom relevantie mist. Zo vereist de Kwalificatierichtlijn voor intrekking van een verblijfsvergunning die is verleend aan een vreemdeling waarop artikel 1(F) van toepassing is niet dat die vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Vergelijk het arrest van het Hof van Justitie van 9 november 2010, B. en D., [ECLI:EU:C:2010:661](https://ecli.eu:C:2010:661). Er is in het geval van de vreemdeling verder geen andere Unierechtelijke richtlijn van toepassing die voor intrekking van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning vereist dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde. Het openbare-ordebegrip neergelegd in artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn is evenmin van belang, aangezien de vertrektermijn van de vreemdeling niet is verkort. Ook het openbare-ordebegrip neergelegd artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn speelt in de zaak van de vreemdeling geen rol, nu in de onderhavige procedure tegen hem geen inreisverbod is uitgevaardigd.

[ECLI:NL:RVS:2018:2813](https://ecli.nl/RVS:2018:2813)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 834

MK ABRS, 24-08-2018, 201707643/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 18 lid d

DUBLINVERORDENING. Asielverzoek is al door Bulgarije afgewezen en de vreemdeling heeft daartegen geen beroep ingesteld. De enkele omstandigheid dat Bulgarije het terugnameverzoek heeft geaccepteerd is onvoldoende voor de conclusie dat de vreemdeling bij overdracht in detentie komt.

In deze zaak is aan de orde of de vreemdeling na overdracht in Bulgarije zal worden gedetineerd, omdat Bulgarije het asielverzoek van de vreemdeling al heeft afgewezen en de vreemdeling daartegen geen beroep heeft ingesteld. [...]

De staatssecretaris betoogt [...] terecht dat hij, zij het summier, de omstandigheid dat Bulgarije het terugnameverzoek krachtens artikel 18, eerste lid, onder d, van de Dublinverordening heeft geaccepteerd, bij zijn besluitvorming heeft betrokken. De vraag in hoeverre de staatssecretaris in zijn besluit moet ingaan op bepaalde aspecten van een zaak, moet bovendien altijd worden gezien in het licht van wat de vreemdeling heeft aangevoerd. Hierover betoogt de staatssecretaris terecht dat de vreemdeling pas in beroep uitdrukkelijk onder verwijzing naar stukken heeft aangevoerd dat zij in Bulgarije het risico loopt op detentie.

Daarover heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de enkele omstandigheid dat Bulgarije het terugnameverzoek heeft geaccepteerd krachtens voormeld artikel 18, eerste lid, aanhef en onder d, onvoldoende is voor de conclusie dat de vreemdeling bij overdracht in detentie komt. Uit deze grond kan, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, niet zonder meer worden afgeleid dat sprake is van een situatie als omschreven in het AIDA-rapport waarbij de vreemdeling na overdracht in detentie terecht komt. Er kan immers ook sprake zijn van de situatie dat het asielverzoek in afwezigheid is afgewezen maar niet aan de vreemdeling is uitgereikt, in welk geval zij volgens voormeld rapport naar een opvangcentrum wordt overgebracht. Daarbij komt dat de vreemdeling niet heeft gesteld dat zij zich in een situatie bevindt waarin zij volgens voormeld rapport het risico loopt in detentie te komen. De enkele stelling van de vreemdeling dat zij vreest na overdracht in detentie te komen omdat dit bij haar eerdere verblijf in Bulgarije tegen haar zou zijn gezegd, is gelet op het voorgaande onvoldoende. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende is ingegaan op de grond waarop Bulgarije terugname van de vreemdeling heeft geaccepteerd.

[ECLI:NL:RVS:2018:2829](#)

JnB2018, 835

HvJEU (Grote kamer), Conclusie Advocaat-Generaal M. Wathelet, 25-07-2018, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17

Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov tegen Duitsland

Richtlijn 2013/32/EU 33 lid 1 lid 2

Richtlijn 2011/95/EU

Verordening (EU) Nr. 604/2013

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4, 18

PROCEDURERICHTLIJN. Afwijzing van een asielverzoek wegens niet-ontvankelijkheid op de grond dat in een andere lidstaat reeds subsidiaire bescherming is toegekend. Geen toepassing van deze grond indien dit een schending van artikel 4 van het Handvest oplevert. Een lidstaat is niet verplicht om eerst te onderzoeken of hij al dan niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, en mag dit verzoek afwijzen wegens een van de in artikel 33, lid 2, van richtlijn 2013/32 bedoelde niet-ontvankelijkheidsgronden.

1) Artikel 52, eerste alinea, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] verzet zich tegen de toepassing op verzoeken om internationale bescherming die vóór 20 juli 2015 zijn ingediend, van een nationale regeling ter omzetting van artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 die in een niet-ontvankelijkheidsgrond voorziet wanneer aan de verzoeker subsidiaire bescherming is toegekend in een andere lidstaat. De omstandigheid dat het asielverzoek op grond van artikel 49 van de Dublin III-verordening nog volledig binnen de werkingssfeer van de Dublin II-verordening valt of dat het asielverzoek is ingediend vóór de inwerkingtreding van richtlijn 2013/32 en vóór de omzetting ervan in nationaal recht, doet niet ter zake.

2) Artikel 33, lid 1, van richtlijn 2013/32 schept geen voorrang of hiërarchie tussen de voorschriften ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat en de in artikel 33, lid 2, van richtlijn 2013/32 bedoelde niet-ontvankelijkheidsgronden. Derhalve is een lidstaat niet verplicht om eerst te onderzoeken of hij al dan niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, en mag hij dit verzoek afwijzen wegens een van de in artikel 33, lid 2, van richtlijn 2013/32 bedoelde niet-ontvankelijkheidsgronden. Bij ontstentenis van een voorrang of hiërarchie tussen de betrokken regels, dringt deze keuzevrijheid zich ook op om redenen van proceseconomie.

3) Het Unierecht verzet zich ertegen dat een lidstaat de in artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 bedoelde niet-ontvankelijkheidsgrond toepast op een verzoek om internationale bescherming wanneer de levensomstandigheden van personen aan wie door een andere lidstaat subsidiaire bescherming is toegekend, in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

4) Het Unierecht verzet zich niet tegen de toepassing door een lidstaat van de in artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 bedoelde niet-ontvankelijkheidsgrond op een verzoek om internationale bescherming wanneer de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming aan de verzoeker heeft toegekend, niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 20 en volgende van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn], zonder dat dit echter een schending van artikel 4 van het Handvest oplevert, of wanneer de personen aan wie internationale bescherming is toegekend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of slechts voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, maar deze personen in dit opzicht niet anders worden behandeld dan de onderdanen van de betrokken lidstaat.

5) Het Unierecht, en met name artikel 18 van het Handvest, verzet zich ertegen dat een lidstaat de in artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 bedoelde niet-ontvankelijkheidsgrond toepast op een verzoek om internationale bescherming wanneer de betrokkene door middel van een verzoek om erkenning van de vluchtelingenstatus in een lidstaat verzoekt om versterking van de subsidiaire bescherming die hem in een andere lidstaat is toegekend en de asielpcedure in deze laatste lidstaat werd en nog steeds wordt gekenmerkt door structurele tekortkomingen.

[ECLI:EU:C:2018:617](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 836

MK ABRS, 21-08-2018, 201802917/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Onrechtmatige staandehouding.

Belangenafweging valt in voordeel van de vreemdeling uit omdat het uiterlijk van de vreemdeling een belangrijke rol heeft gespeeld bij de beslissing hem staande te houden.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraken van 14 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2171](#) en van 14 oktober 2003 in zaak nr. 200305887/1, JV 2003/540), maakt de onrechtmatigheid van de staandehouding dan wel de overbrenging en ophouding, de daaropvolgende inbewaringstelling, indien aan alle in de wet gestelde vereisten daarvoor is voldaan, eerst onrechtmatig, indien de met de bewaring gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen.

De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank gelet op de ernst van het gebrek ten onrechte de belangenafweging in zijn nadeel heeft laten uitvallen. Daarvoor acht de Afdeling doorslaggevend dat het uiterlijk van de vreemdeling een belangrijke rol heeft gespeeld bij de beslissing hem staande te houden. Dit is in strijd met het vereiste dat er objectieve redenen voor het vermoeden van illegaal verblijf moeten zijn. Reeds daarom valt de belangenafweging in het voordeel van de vreemdeling uit.

[ECLI:NL:RVS:2018:2814](#)

JnB2018, 837

MK ABRS, 22-08-2018, 201800524/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 24 lid 3

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Uit navraag van de staatssecretaris bij de Franse autoriteiten is gebleken dat het door de vreemdeling in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming is afgewezen. Gelet op het bepaalde in

artikel 24, derde lid, van de Dublinverordening, had de staatssecretaris de keuze om met toepassing van de Dublinverordening een terugnameverzoek bij de Franse autoriteiten in te dienen of om gebruik te maken van de terugkeerprocedure in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De staatssecretaris heeft ervoor gekozen de terugkeerprocedure overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn te starten. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, bestond onder deze omstandigheden ten tijde van de inbewaringstelling niet langer een concreet aanknopingspunt voor een overdracht als bedoeld in de Dublinverordening. Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris geen terugkeerbesluit jegens de vreemdeling kon nemen. In het verlengde hiervan heeft zij eveneens ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris ten onrechte een inreisverbod tegen de vreemdeling heeft uitgevaardigd en dat de staatssecretaris de vreemdeling ten onrechte in bewaring heeft gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2018:2818](#)

[Naar inhoudsopgave](#)